

NUMĂRUL

176

Grăunte *de muștar*

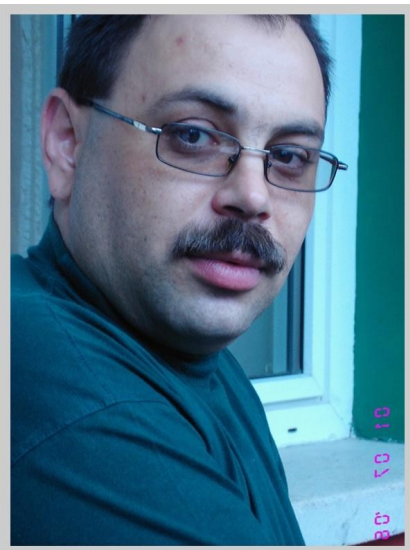
Împărăția cerurilor se aseamănă cu un grăunte de muștar, pe care l-a luat un om și l-a semănat în țarina sa. Grăuntele acesta, într-adevăr, este cea mai mică dintre toate semințele, dar, după ce a crescut, este mai mare decât zarzavaturile și se face un copac, așa că păsările cerului vin și își fac cuiburi în ramurile lui. [Matei 13.31,32]

Editorial

Costel Cozorici

E-he-he, nu știu cum au fost rânduite zilele astea, dar prea pică una în așteptarea celeilalte: ba e „Valentine’s day”, ba e „Dragobetele”, ba e „8 Martie”, ocazii una și una să privim în jur și să ne amintim de nesingularitatea noastră – vorbesc din punctul de vedere al unui bărbat, desigur,

dar e valabil și vice versa. În intrinsecul lor, aceste pseudo sărbători nu sunt deloc stricăcioase. Pe de o parte redescoperim frumosul și reînviem trăiri, emoții și sentimente peste care am făcut așternut prafului și ignoranței. Pe de altă parte, ne poziționăm relaxat față de idolii ascunși ai vieții noastre, cu figuri zâmbitoare. Una peste alta, în aceste zile e o condensare de frumos și iubire după care trupul nostru flămânzise.

Rare sunt zilele când ți-e dat să vezi pe stradă atâtea persoane zâbind, ținându-se de mână. Este atâta densitate de dragoste, încât te umpli de parfumul echinocțiului trecut și renăscut. Rareori îmi este îngăduit, pe parcursul unui an, să observ trecătorii renunțând la jugul trecerii de sine și la povara tumultuosului neajuns. E senin și când plouă, e cald și pe ger, e lumină și noaptea. E ziua când susținem extemporalul iubirii. O iubire adâncă, născută din adâncurile înălțimii cerului. În starea ei pură, neatinsă, această iubire a fost zămislită și oferită nouă de însuși Dumnezeu. Dar la pachet, El ne-a dat și ploaia cu tot cu curcubeu și țărâna cu tot cu holdele ei. Din acest preaplin, omul, prin tot felul de amestecuri abracadabrante, a inventat, în apogeul istoriei, mocirla, noroiul lumii acesteia din care nu putea lipsi, bineînțeles, iubirea. Așa a găsit omul de cuviință să experimenteze darurile Creației, să și le asume și să le patenteze. Am îmbrăcat firescul dumnezeirii în nefirescul uman.

Dacă e să rămân în anturajul zilei de „8 Martie”, nici în alți ani și nici acum nu mi-am schimbat părerea: nu ne permitem să ne iubim mamele, soțiile sau fiicele diferențiat, mai mult azi decât ieri și mai profund mâine decât niciodată. Dar avem nevoie de o reînnoire a legămintelor, de un „refresh” al dragostei dintâi. Avem nevoie să redescoperim femeia în fiecare zi, pentru că ea nu se descoperă instantaneu, desăvârșit și definitiv. Femeia se reinventează prin ea însăși, e un puzzle interschimbabil a cărui imagine o alege bărbatul de lângă ea. Gesturile, faptele și sentimentele noastre, ale bărbaților, creează fundalul pe care se proiectează imaginea ce o dorim. Femeia, prin excelență, are o frumusețe necondiționată. Astfel ne-a înfățișat-o Creatorul ei. Depinde doar de noi dacă transformăm tabloul ei în operă de artă sau dacă o schimonosim. Imaginați-vă cât de binecuvântată este apa unui izvor limpede atunci când ți-e sete. Te minunezi de puritatea ei, de curgerea ei firavă și mai apoi de biruința ei asupra stâncii din care se revarsă. Așa e EA: firavă și pură, dornică de răsfăț și alintare, plină de grațitudine și binecuvântare, dar destul de puternică încât să înfrângă greutatea vieții. Foșnetul privirii ei îmblânzește prezentul pe care îl îmbrățișează. E lava ce umple și dă viață venelor pământului, dar vai de cei peste care erupe! Măcar pentru aceste lucruri și tot e de ajuns să ne oprim timpul și să pictăm câteva rânduri cu imaginea femeii, să ne odihnim și să ne contemplăm prin toată splendoarea ei.

Dumnezeu a împlinit Creația prin ea, desăvârșind-o și oferind-o ca ajutor potrivit și neprețuit bărbatului. Ne-a spus să dărâmăm toate altarele idolatriei, dar ne-a lansat și cea mai mare provocare: să ridicăm un pedestal (a se citi tot altar) pe soclul căruia să așezăm femeia. Dumnezeu să mă ierte dacă nu am reușit să biruiesc în ispita de a mă închina în fața icoanei frumuseții feminine, dar mă consolez că e totuși icoana creată de El.

Să fii iubită, femeie și să înflorești cum știi tu mai frumos, chiar și atunci când grădinarul din noi mai uită să hrănească seva rădăcinii tale!

Dumnezeu nu merge în pluton

Emil Juverdeanu

Cum de l-a scăpat Domnului sărbătorirea femeii? Nu flori, nu zi specială, nu cultul mamei, nu cultul feminității, nimic. Cântarea Cântărilor nu-i altceva decât revelarea senzualității masculine, iar Cartea Esterei ne înfățișează mai degrabă toanele unui despot oriental, din cauza căruia poporul evreu era cât pe ce să fie căsăpît în mai puțin de o zi. Sărbătoarea Purim, culmea, sărbătorește înfrângerea lui Haman, nicidecum pe Estera. Iar Maria, mama lui Isus, este un personaj palid față de rolul istoric pe care Biserica i l-a dat mai târziu, în evanghelii fiind numită, cam dubios pentru moderni, „femeie”.

Astăzi știm răspunsul pentru că am fost în sfârșit luminați de modernii (modernele?) ce ne predică evanghelia feminismului: într-o lume a bărbaților, femeile erau disprețuite, folosite, lăsate în voia cea bună a hazardului vieții sociale, muncite continuu de grija că nu sunt plăcute de soț, chinuite de gelozia față de celelalte soții și concubine ale bărbatului, în pericol de a fi repudiate dacă nu puteau avea copii, mai ales băieți, ce mai încoace, încolo, un infern din care, slavă celor cu mintea în cap, feminismul le-a salvat, iar astăzi femeia șade lângă bărbat (fie el soț sau nu) și se simte (?) egală cu el.

Și totuși există o diferență peste care tăvălugul egalității nu a putut trece: femeia, spre deosebire de bărbat, naște copii. Aceasta e rădăcina inegalității dintre femeie și bărbat, iar dacă lumea va încerca să perfecționeze egalitatea dintre „sexe” nu s-ar ajunge decât la mutilarea fizică a oamenilor, un fel de pat al lui Procust. Imaginați-vă că într-o bună zi, s-ar impune prin lege, sub amenințarea cu amenda, ca oamenii să spună cunoscuților pe care-i întâlnesc dimineața „Bună dimineața”! Păi o astfel de lege ar fi contra naturii umane și de fapt ar ucide firescul din om, care te îndeamnă să-l saluți pe vecin sau pe colegul de serviciu. Când femeia a devenit egală cu bărbatul, singurul ei drept de fapt a fost acela de a munci mai mult decât un bărbat, pentru că femeia, între timp, a rămas tot femeie: naște copii, se îngrijește de ei (haideți să lăsăm ipocrizia că se ocupă și soțul), gătește, spală, face curat. Oare o zi specială, cum este 8 martie, ce să însemne? Că bărbatul recunoște în femeie egalul său? Că i-a făcut în sfârșit loc în panteonul uman, că o acceptă ca om, în sens abstract, filosofic? Nu-i oare o astfel de zi mai

degrabă o amintire a inegalității prezente și viitoare dintre bărbat și femeie? Când sclavii negri au fost eliberați în America sub Lincoln, acolo s-a petrecut un fapt istoric, au fost eliberați. Când după 100 de ani negrii din America

au fost acceptați în universitățile albe, egalitatea aceasta era una firească, necesară. Dar cum poți să faci egali bărbatul și femeia? Devine femeia mai puternică în felul acesta, mai puțin dependentă emoțional de bărbat, i se schimbă cumva trăsăturile fizice, devine ea un bărbat? Nu, ea este doar brutal dislocată din locul ei, aruncată într-un univers abstract, care o supune și mai mult, care o expune hazardului și mai mult.

Femeia este mai vulnerabilă fie și pentru faptul că fiind egală cu bărbatul ar trebui să nu mai aibă nevoie de un bărbat în viața ei. Ea refuză astfel să mai sufere când este părăsită, i se ia acest drept universal uman de a plânge, de a fi rănită, de a exprima, așa cum știe ea, suferința.

Nu cred că o zi de 8 într-o lună de martie aduce vreo ușurare femeilor din viețile noastre. Dar cred că poate cultiva ipocrizia noastră, a bărbaților, care aducem flori și spunem „la mulți ani!” siliți de presiunea valului care ne mătură și ultima fărâmbă de judecată. Și totuși Dumnezeu nu merge în pluton, nu se încolonează în această cruciadă a egalității, refuză impresiei dreptul de a deveni realitate. Dar nici nu ne judecă pentru înregimentarea naivă sub comanda feminismului. Ne lasă pe noi să ne judecăm singuri. Și ne spune doar atât: „Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea!”

Creația

Ioana Boancă

Tragicomedie
într-un singur act

Personaje:

A d a m .
Dumnezeu. Eva.
Grădina Eden.

SCENA 1

Dumnezeu și
Adam stau pe o
buturugă, într-o

pădurice. Liniște, asfințit. Adam numără frunze, Dumnezeu își plimbă privirea pe deasupra copacilor.

DUMNEZEU (mormăie printre dinți, nemulțumit): Nu e bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el.

ADAM: 241, 242, 24... (conștientizează subit comentariul lui Dumnezeu. Afectat): Doamne, serios acum? Mie, ajutor; eu, singur! Îți râzi de mine, Doamne!

DUMNEZEU (zîmbește pe sub mustăți; în gând): Las' că vedem noi mâine dimineață. (tare) Noapte bună, Adam! Odihnește-te!

SCENA 2

ADAM (singur, într-un hamac din frunze de palmier. Se trezește în miezul nopții. Se uită dezorientat în jur; se ridică, pare să caute ceva. Se plimbă încolo și înapoi. Mormăie): Era ceva... un nume. Nu-mi amintesc, nu-mi amintesc. Era... leu și leoaică, tigru și tigroaică, porc și scroafă... Nu! C... cum zicea oare... îmi spunea cumva. (iluminat subit) OM! (mormăie) Om, om, om. Om și... ce? Păi stai. Era leu și leoaică. De ce om și nimic? (se oprește brusc) Asta-i! Asta voia să-mi spună Dumnezeu aseară! Să-mi facă *un ajutor potrivit*. Adică o leoaică, o tigroaică... Ah, dar stai! Adame, trebuie să-i găsești un nume! (preocupat, se plimbă neliniștit în jurul hamacului) Un nume, potrivit pentru... pentru... ea. Țasta-i! Ișă! Ea!

(Se așează cu capul în palme sub hamac și se pierde în gânduri.)

SCENA 3

A doua zi dimineață. Adam e în aceeași poziție. Dumnezeu apare dintr-un boschet înflorit, Adam nu-l observă.

DUMNEZEU: Dulce-i somnul, Adame. Bună invenție, așa-i?

ADAM: Hm, ce? A, Doamne, Tu erai... (dezamăgit) O așteptam pe ea. Știi, i-am găsit și nume: Eva. (visător, silabisește) E-va... E-va...

DUMNEZEU: Ce-i, Adam? Despre cine vorbești?

ADAM: Despre ea. Ajutorul, leoaica. Mai știi... (se pierde

în gânduri).

DUMNEZEU (strigă): Adaaaam!

ADAM (tresare): Ah, Doamne! Bună dimineața! Tu erai! (dezamăgit) Credeam că e ea. O așteptam. Știi, mă întrebam cum arată. (se întoarce brusc spre Dumnezeu) Zi drept, cu cine seamănă?

DUMNEZEU: Adam, delirezi! Ești sigur că nu te-a tras curentul în hamac? Și doar ți-am făcut colibă... (îi întinde o nucă de cocos spartă și o pilulă. Adam le ia inconștient.)

SCENA 4

Jumătate de oră mai târziu. Dumnezeu stă în hamac; fluieră. Adam se trezește buimac, Eva doarme lângă el. O vede, se sperie, apoi se miră. La sfârșit, văzând nuca de cocos, își amintește.

ADAM (urlă, încântat): Eva! (mai tare) Eva!

(Eva nu aude. Se întoarce pe partea cealaltă și își continuă somnul.)

DUMNEZEU (tresărind): Adame! Mai încet! Așa te porți tu cu un nou-creat? ÎN ȘOAPTĂ!

ADAM (în șoaptă): Eva! E Eva! Știam eu că seamănă cu mine! Știam, știam! Trebuia doar s-o văd... (se întoarce spre ea, tandru) Ce frumoasă e! Câtă... câtă... (brusc, spre Dumnezeu, cu patos) Și zici că-i *a mea*? Din mine?

DUMNEZEU (încurcat): Din tine, cu suflarea mea...

ADAM (uită de șoaptă, strigă încântat): A mea! Ce frumoasă e!

EVA (se întoarce buimacă spre Adam. Durează câteva momente până îl observă. Începe să turuie, cu avânt): Și tu cine ești? Ia să vedem: brunet, ochi verzi... nu, galbeni. Nu... Of, ia întoarce-te spre lumină, să văd! A, da! Culoarea mării caraibiene în mijlocul amiezii, când bate arșița cea mare. (îngrozită) Deja îmi imaginez piele arsă și păr decolorat. (reia inspecția, pe tonul inițial) Gură nici mare nici mică, nas incredibil de ascuțit. Constituție athletică, niciun cuvânt. (mirată) Niciun cuvânt! Ce ai? Ai pățit ceva? (îl verifică pe toate părțile, îl pune să deschidă gura) Văd că dinți ai. Pe toți. Și limbă. Maaamă, ce papile gustative! O să am chin la gătit, cu așa căpcăun! (își amintește) Ța propos. Ce e de gătit pe-aici? Stridii? Fructe de mare? Ador fructele de mare! Verdețuri? Ah, salată! Fructe! Salată de fructe, cu smântână. Of, of, deja îmi trebuie abonament la sală. A, dar ce discutăm? Da, tu, eu... ne trebuie o casă. Vreau să fie...

ADAM (o întrerupe amețit. Eva se întoarce spre el mirată, își amintește din nou de existența lui): Eu... eu sunt Adam. Și tu, Eva. (subit) Trebuie să dorm!

[...] continuare în pagina 5

Creația

Ioana Boancă

[...] continuare din pagina 4

SCENA 5

A doua zi dimineață. Dumnezeu așteaptă pe o stâncă, Adam apare clătănându-se de după o cortină de flori. Se freacă la ochi, cască. Se întoarce speriat, verifică să nu o fi trezit pe Eva; își continuă drumul pe

vârful picioarelor. Se așează lângă Dumnezeu, istovit. DUMNEZEU (amuzat, fără să se uite la Adam): Ei, ce zici?

ADAM: Mi-e somn!

DUMNEZEU: Dar n-ai dormit azi-noapte? (preocupat) A fost patul incomod? Știi, am avut grijă să pun mușchi, și licheni...

ADAM (cască): N-am fost acasă azi-noapte. A trebuit să-i arăt Evei tot ce există pe-aici. Împrejurimi, neîmprejurimi... (se întoarce brusc spre Dumnezeu). A insistat să-i arăt o rămă! A trebuit să sap metri întregi (arată demonstrativ degetele încă murdare de pământ).

DUMNEZEU: A, chiar! Unde e Eva? De ce nu ai adus-o și pe ea?

ADAM (alarmat, în șoaptă): A adormit acum o jumătate de oră în poala mea. Nu m-am culcat, de frică să n-o trezesc. (visător): Nici nu știi cât de frumoasă e când tace...! (se trezește brusc din reverie) Mi-e somn!

8 Martie și un of

Mi e această sărbătoare îmi trezește, mai ales în dimineața conștientizării ei, o tristețe cu caracter recurent, când mă gândesc că de prea puține ori am dus flori soției, că de prea puține ori am spus „te iubesc”, de prea puține ori am spălat vasele, de prea puține ori..... am fost una cu soția mea. De aceea, în ultimul ceas al unui nou început, aș vrea să îți spun:

Te iubesc!

Te iubesc pentru că ești atât de frumoasă, încât mă găsesc de multe ori surprins uitându-mă pe furiș la tine, admirându-te în taină, spunându-mi de multe ori, chiar despotoc, trebuie să recunosc: ea este soția mea.

Te iubesc pentru că ai puterea să mă iubești așa cum sunt, lung la poli, dar cam bombat la ecuator, că mă iubești atunci când ajung să fiu cam liniar-obtuz, să mă iubești chiar dacă uneori tind să fiu greu de iubit.

Te iubesc pentru că te rogi pentru mine și chiar atunci când simt că nu sunt în veghere așa cum ar trebui, simt că rugăciunea ta mă îmbracă în fiecare dimineață în protecție și apropiere de Dumnezeu.

Te iubesc pentru latura ta artistică prin care înfrumusezezi conturul casei noastre, al familiei și al

Andrei Muscă

inimii mele.

Și pentru multe altele nu pot decât să mă văd cucerit de iubirea ta, care vine de undeva de sus, din camerele secrete ale Lui Dumnezeu și, uitându-mă la mine, cred că această cameră trebuie să fie foarte mare.

Spuneam că îmi doresc să fie această zi prima zi dintr-o nouă viață, în care 8 martie să fie, dacă nu în fiecare zi, măcar o dată pe săptămână. Și dacă este un nou început, aș vrea să mă așez pe genunchi, oftând de emoție, descoperit de orice mască, să mă uit la cer cu mulțumire, apoi să mă uit în ochii tăi atât de expresivi și să te întreb:

- Așa cum sunt, dar dorind să mă schimb tot mai mult, legat de fire, dar eliberat de Isus, vrei să fii soția mea, la bine și la greu, în bucurii și încercări, până când moartea ne va despărți?"

O floare!

Mihai Ghiurțu

Doamne, ce sentimente ai când ești îndrăgostit! Cei mai mulți își aduc aminte trăirile, sentimentele puternice, transpirațiile și tremuratul mâinilor. Îmi aduc aminte cu nostalgie de perioada când eram îndrăgostit lulea de soțioara mea dragă și gingașă, Liliana. Frumos nume, nu? Liliana vine de la

Liliac!!! Și ce poate fi mai frumos decât parfumul și culoarea mov a Liliacului?! Ei, dar să revenim! Și uite așa, printr-o conjunctură pe care nici măcar nu am visat-o vreodată, am ajuns să mă îndrăgostesc. Foarte frumos, superbă perioadă! Doamne, ce frumos este să fii îndrăgostit! Parcă plutești. Parcă ești din altă lume, sau din alt film...

În fine, după mai multe convorbiri inițiate de mine, telefonic, mi-am dat seama că numai eu sun... Și mă rugam la Dumnezeu să văd și eu măcar o dată scris acolo, pe ecranul telefonului, „Liliana is calling you!”, sau cum s-o mai fi scriind pe atunci. Vorbeam la telefon minute în șir. Și când închideam, parcă se prăbușea pământul, nimic nu mai avea sens. Cerul se întuneca și orice lumină pălea.

Să vă spun ce mi-a fost mai greu și mai greu? Să-i înmânez o floare, de 8 Martie și bineînțeles, să-i cer să accepte invitația în Grădina Botanică...

Toate bune și frumoase. Am vorbit, m-am învoit de la serviciu pentru câteva ore. Era un soare superb și o căldură ca vara. În mugureau copacii. Se simțea miros de fum, de la iarba uscată și aprinsă. Păsărelele cântau și mă îndemnau, du-te, du-te! Dar vă spun sincer, și acum când îmi amintesc, memoria afectivă îmi joacă feste și parcă mă apucă aceeași strângere de inimă ca atunci. Trebuia să mă duc la ea la serviciu, în miezul zilei, când toată lumea lucra de zor, și eu...umblam lelea după fete... Mă urc în mașină și

plec, dar... greu, înșețitor. Parcă mergeam prea repede, parcă mă apropiam prea în viteză. Ajung la gară, cumpăr un trandafir roșu aprins, cel mai aprins și mai frumos. O minune de boboc (că atâta îmi permiteam). Și, cu floarea în mână, am mers pe jos și nu o să vă vină să credeți: am mai stat la ușă, la intrare... să-mi pregătesc discursul. Ei, era bine, puteam să-i vorbesc cam 10 minute... mă încurajam eu.

Îl sun pe Ionuț, pe atunci lucra cu ea, și îi zic că o să sun, dar să nu întrebe la interfon cine-i, doar să-mi dea drumul la ușă. Intru în firmă, liniște totală. Toți au rămas înmărmuriți. Iaca na, că mi se duce surpriza. Dintr-un pas sunt la ușa biroului Lilianeii, cu floarea în mână, abia mă șteam. Temerile mele s-au adevărit. Ceva îmi spusese că nu e bine să mă duc la ea la birou, dar te pui cu îndrăgostitul. El nu vede, nu aude! A făcut Liliana o figură de parcă a văzut o stafie. Nu a zis nimic și se uita la mine... așa, într-o doară. Ca să ies din situație, mă duc la ea, îi dau floarea, mă așez pe scaunul din fața ei și mă fac mic, mic de tot! Într-un sfârșit ea îmi spune „mulțumesc”, dar nu a avut puterea să se scoale și să pună floarea într-o vază. Eu, în mintea mea de îndrăgostit, mă gândeam: „ei îi place floarea!” Și îi spun că aș vrea să mergă cu mine în Grădina Botanică, să vorbim. Ea se uită la tupeul meu și zice oftând: „bine!” Și dădea să se îmbrace să mergă. Eu observ și îi zic în șoaptă: „Acum! Uau!”

Ce, credeți că s-au întâmplat lucruri bune atunci, favorabile mie? Noo! A fost al doilea refuz!!! Dar tot am obținut ceva: o amânare de 6 luni. Ce credeți că i-am spus? Pur și simplu că nu am altceva de făcut în viața asta decât s-o aștept!

Eu sunt omul optimist, dacă e șansa doar 0,01 %, cum mi-a proorocit pastorul nostru drag, tot e bine. Orice șansă trebuie exploatată!

Băieți, ați auzit de melodia Mariei Tănase, „Cine iubește și lasă, Dumnezeu să-i dea pedeapsă?”

Am avut cele mai mari emoții din viața mea! Și nu vroiam decât să-i dau o floare de 8 Martie! Dar a meritat!

Ieșind din mulțime!

Ștefan Mihai

Primul 8 Martie de care îmi amintesc e cel din clasa întâi. Avem un bold ascuțit în mână și un ditamai mărtișor de alamă, colorat din belșug. De emoție, l-am adâncit bine în bluza subțire a doamnei învățătoare, până am auzit: „Au!” Doamna

m-a dojenit domol și a doua zi m-a scos la tablă.

Au mai urmat câteva reprize până s-a inventat celofanul și fundița gata făcută. Au urmat, în schimb, florile. Niciodată nu mi-au plăcut piețele împânzite de tot felul de comercianți care mai de care cu tupeu: „Ce vă dau, dom'le? 5 bucăți la 15 lei? Uite aici ce frumusețe de zambilă! Sigur iubitei o să-i placă! Vă fac chiar și o reducere!” Se uitau cam într-un ochi când le mormăiam că: „Doar mă uit!”

Într-un final alegeam cel mai prăpădit vânzător, doar de dragul de a nu fi pisat la cap cu tot felul de oferte. Astăzi ești chiar rugat să te duci la altă florărie, căci nu mai au timp de tine. Au prea multe comenzi.

Fac față tuturor sărbătorilor din an, dar săptămâna 1-8 Martie este mai plină de patimi decât toate vinerile Mântuitorului la un loc. „Cum să ies din mulțime?” este întrebarea care mă chinuie.

Istoria e crudă, dar faptele nu pot fi dezmințite. 8 Martie este armistițiul între bărbat și femeie și totul a plecat de la momentul în care femeia a aruncat cratița cât colo, pe copii i-a lăsat în grija bonei, și-a luat o pereche de pantaloni, o cravată asortată (bineînțeleș) cu diplomatul roșu bordeaux și rujul de aceeași culoare și s-a mutat la biroul de la etajul 48, de unde se simte în sfârșit băgată în seamă. Și vrei-nu vrei, nu poți trece pe lângă acel birou fără să lași ofranda convenită – floarea și cutia cu bomboane. Este o isterie generală. Nu unul, ci toți sunt în același sentiment că „așa trebuie”. Și întreb: Din vina cui? Nu cumva nepăsarea bărbatului și lipsa lui de afecțiune au chemat în istorie un 8 Martie?

Mai mult. Degradarea a atins cote înalte. 8 Martie a devenit o goană după cuvinte lingușitoare. Ipocrizia a luat locul emoțiilor. Zâmbetul este tot mai formal, ba

chiar poate lipsi. Avem acum felicitări gata făcute, iar urările virtuale sunt la modă. Și oricum ne consolăm cu 9 Martie – momentul masculin de meditație în jurul celor 40 de pahare.

Și totuși, cum să ieși din mulțime?

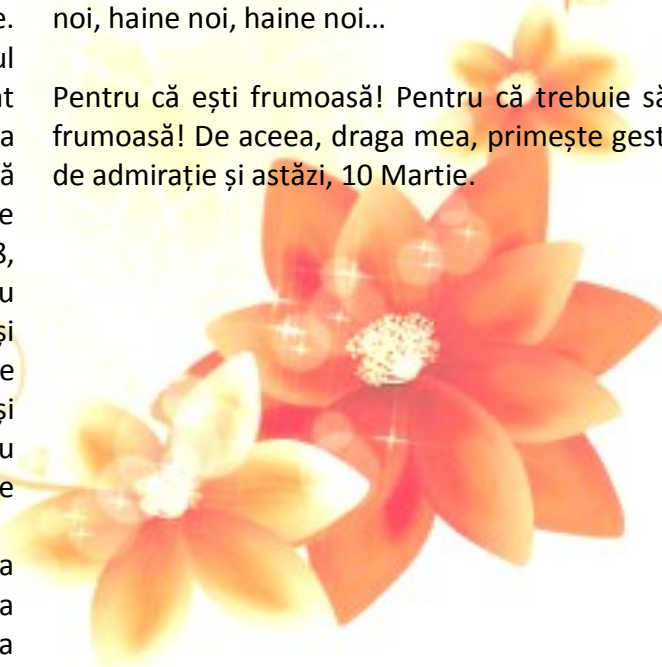
Anul acesta am intrat într-o sală de clasă, de clasa I. Aveam un buchet de flori pe care trebuia (repet, trebuia) să îl înmânez unei doamne învățătoare. Mă apropii de dumneaei, îi zâmbesc și, cu bucurie, îi înmânez buchetul. Plăcut surprinsă, doamna mă felicită la rândul ei și zâmbind larg mă întreabă, făcându-mi semn să mă uit în spatele meu: „Ați venit cu întăriri?”

Mă uit în spate și, surpriză! Așezați în șir indian, o armată de pitici de clasa I așteptau cuminți la rând pentru binecunoscuta scenă a înmânării mărtișoarelor și florilor. Am înlemnit de uimire și un puternic sentiment de deja-vu mă încerca din toate încheieturile. Căutam din priviri boldurile. M-am liniștit. Erau doar mărtișoare învelite în celofan. Știam că învățătoarea avea să fie în siguranță.

Întotdeauna vor fi zeci, sute care îmi vor lua locul. Nu poți scăpa de mulțime, dar te poți deosebi în ea.

Cum? Nu știu. Aceasta este lupta fiecărui bărbat cu sine însuși. O luptă continuă, zi de zi. Flori, bomboane, shopping, brățări, plimbări, cuvinte romantice, haine noi, haine noi, haine noi...

Pentru că ești frumoasă! Pentru că trebuie să rămâi frumoasă! De aceea, draga mea, primește gestul meu de admirație și astăzi, 10 Martie.

O fiică a Evei - reinterpretare

Patricia Epure Krișan

Recunosc că nu dintotdeauna am înțeles ce înseamnă feminitatea. Asta poate și pentru că până destul de recent m-am călăuzit prea mult după dictonul: „Fii bărbată, Zoe!” (a se citi Patricia!). Dintr-un motiv necunoscut, mi s-a întipărit în minte adjectivul de „slab” prin care s-a caracterizat genul feminin, iar eu

mi-aș fi dorit să fiu oricum, numai nu „slabă”. Astfel încât, am luptat cât am putut împotriva curentului, încercând să dovedesc, ori de câte ori am avut ocazia, că sunt o excepție de la regula femeilor slabe.

Eu pot! Eu știu! Eu nu am nevoie de nimeni! Ani de zile mi-am repetat la nesfârșit aceste cuvinte, făcând din ele un soi de doctrină personală.

Am mai povestit poate și cu alte ocazii cât de dezamăgită m-am simțit, atunci când l-am cunoscut pe Dumnezeu, pentru faptul că nu m-a făcut bărbat. Consideram că din rolul de femeie nu-mi rămâne prea mult de făcut, ținând cont că femeile nu au voie să predice și nu pot face parte din prima linie a „frontului” (așa cum o percepeam eu în acel moment). Mă consolam cu ideea că îmi rămân operele de caritate, orientându-mi tot mai mult privirea spre femei din categoria Maicii Tereza, cu care mi-aș fi dorit să mă identific. Astfel stând lucrurile, când aveam în jur de 17 ani, știam deja că acesta e drumul meu: singura șansă de a sluji așa cum consideram eu că trebuie să slujesc era să mă dedic unei cauze supreme; să devin un fel de Maica Tereza a Africii (încă de atunci visam că trebuie să fiu misionar în Africa).

Mă gândesc acum că Dumnezeu, care mă iubește mult de tot, s-a distrat văzându-mă atât de îndârjită să demonstrez că pot să fiu femeie și să fiu puternică și independentă în același timp, doar ajutând copiii năpăstuiți de soartă din Africa. Și tot Domnul, dragul de El, a avut răbdare cu mine, învățându-mă că nimic din ce

crează El nu este slab, că da, El ne-a creat diferiți, dar nu în sensul relației superioritate-inferioritate.

El m-a învățat ce este feminitatea, cât de prețioasă este ea, aducând în viața mea modele de feminitate autentică: femei cărora nu le este frică să îmbrățișeze diferențele specifice genului lor, ba mai mult, le transformă în mărgăritare de mare preț pe care le închină Mântuitorului. Țin minte și acum ce impact puternic a avut în inima mea explicația metaforică a rolurilor complementare pe care Dumnezeu le-a creat în cadrul familiei. O aud încă pe Lavinia, nașa mea, explicându-mi cum bărbatul este capul familiei, iar femeia este inima. Organismul nu poate funcționa nici fără cap, nici fără inimă. Astfel încât, departe de a fi un rol inferior, rolul femeii în căsătorie este acela de a pompa Viața, de a iubi, de a încuraja, de a-și proteja capul.

Nu știu când s-a produs acel declic în mintea mea. Cu siguranță, s-a produs treptat. Însă constat de ceva timp începe să dispară fricile dinainte. Că nu mai simt nevoia să demonstrez că sunt puternică (în modul în care i se cere unui bărbat să fie). Că mă simt liberă să mă detașez de problemele care știu că nu sunt de datoria mea să le rezolv (cum ar fi grijile financiare), că mă pot concentra pe dezvoltarea acelor atribute asociate ideii de feminitate, fără a mi se părea ridicol. Mă simt liberă să iubesc în modul unic în care doar o femeie poate să iubească. Mă simt liberă să protejiez cu grijă aproape maternă pe cei din jurul meu, să ascult, să alint, să mă plâng din când în când din cauza stărilor emoționale pe care nici măcar eu nu le înțeleg...

Sunt femeie și nu e chiar puțin lucru. Sunt fiică, soție, soră, prietenă... și în curând voi fi mamă. Și oricât de mult am regretat odată că nu m-am născut bărbat, acum realizez că aș fi pierdut enorm. Aș fi pierdut miracolul de a simți cum Viața se dezvoltă în mine, cum particip la un proiect de creație cu Însuși Creatorul.

Ce onoare nespus de mare ne-a făcut Dumnezeu, nouă, femeilor! EL să ne dea puterea de a înțelege tot mai profund bogăția ascunsă în feminitatea așa cum a gândit-o și tot El să ne dea puterea de a ne trăi deplin rolul, savurând fiecare clipă!

La mulți ani, preaiubitelor!

Chip de femeie

Silvia Cojocariu

Ne apropiam de sfârșitul excursiei... sprijinită de spătarul scaunului, numărăm orele până la sosire. Drumul fusese lung și simțeam cum oboseala mi-a întins și ultimele corzi ale răbdării...

Rememoram cu ochii închiși zilele petrecute departe de casă.

Meritase? Consumul de energie, timp, bani?

Am zâmbit... meritase. Plecasem în excursie cu gândul de a vedea o fărâmă din lumea copleșitor de mare. Mă întorsesem explorând mai mult decât un colț de lume. Explorasem un întreg univers uman...

Fusesem anunțată la începutul excursiei (de către șoferul mașinii care ne-a dus la locul de întâlnire) că tovarășii noștri de drum vor fi... bine trecuți de prima tinerețe.

Era un aspect care, mi-am zis eu instalându-mă în autocar, nu mă interesează... Îmi doream să văd locuri noi, eram cu sora mea, celelalte prezențe mai puțin contau...

Așezată pe scaunul meu, privind în stânga și în dreapta la figurile care mă înconjurau, mi-am dat seama după câteva ore de mers, că în spatele zâmbetelor blânde, al privirilor unele senine, altele puțin încruntate, al ridurilor mai mult sau mai puțin mascate de fard, se ascundeau întregi povești de viață.

Povești care aveau sa iasă la lumină de-a lungul zilelor petrecute împreună.

La un scaun distanță de mine, stătea o doamnă înaltă, impunătoare. Era genul de prezență care intimida prin vorbă, privire, opulența bijuteriilor pe care le purta. Avea o funcție importantă în viața de zi cu zi, era extrem de bogată, puteai spune despre ea că era o femeie care realizase tot ce își dorise într-o viață... sau poate? Aflasem mai târziu de la ea povestea. Viața de familie fusese o dezamăgire și plecase de acolo dispusă să nu mai lase pe nimeni să o rănească... luptase cu lumea, luptase cu ea, acum era în control, nimeni nu o mai putea răni... *(pentru că nimeni nu mai avea, cred, curajul să se apropie de inima ei...)* Doamna M...

Ceva mai în față, ascunsă sub machiajul puțin strident, îmbrăcată în culori vii, stătea doamna B. Trecuse de mult pragul tinereții, însă amintirile o țineau încă prinsă în acel tărâm.

Trăia cu regretul primei iubiri și cu speranța că timpul n-a

trecut neiertător peste ea. *Tu ce vârstă îmi dai, Silvia? Ce zici, mi se cunosc anii? Am îndrăgit-o... în ciuda timpului, nu-și pierduse pofta de viață și ceva din... naivitatea tinereții.*

Undeva în dreapta, o doamnă micuță, cu părul scurt și cu o șapcă ștrengărește trasă pe frunte avea permanent pe chip un zâmbet ce voia parcă să absoarbă întreaga lume din priviri. Era nedezlipită de aparatul său foto. Îmi plăcea să stau cu ea de vorbă. Era o mică enciclopedie de buzunar. Fiecare loc îi spunea ceva. Citise despre fiecare locație pe care urma să o vizităm.

O fi profesoară de geografie, m-am gândit. Am întrebat-o.

- *Ooo, nu, am o meserie modestă, mi-a zis...dar îmi place să călătoresc.* Făcuse un efort financiar consistent ca să fie aici, așa că economisea fiecare bănuț când era vorba de nevoi sau mofturi... însă îl cheltuia cu mână largă când putea să mai strângă o fărâmă din cunoașterea lumii acesteia: muzee, excursii, pliante. Avea atâta entuziasm și energie, încât voiam parcă să i le fur stând în preajma sa.

Undeva în stânga, doamna G, micuță, subțirică, zâmbitoare, o întâlneam la piscină înainte de masă. Vizitase întreaga lume, se bucura cu soțul ei de excursie... Privea totul printr-o lentilă inaccesibilă nouă, unde totul era *extraordinar de frumos*... Îi plăcea să scrie și, la sfârșit de excursie, cu timiditatea unui adolescent ce vrea să-și pună în cuvinte entuziasmul, ne-a citit o poezie compusă într-o seară pe malul mării. Ascultând-o, în timp ce alte voci (inclusiv cea din mintea mea, trebuie să recunosc...) se plâneau de cald, foame, oboseală... m-am întrebat dacă fusesem totuși în aceeași excursie...

Priveam la fiecare dintre ele... Strânseseră în inima lor o viață întreagă, fiecare bucurie, fiecare întristare, dezamăgire, așteptare. Timpul trecuse și acum rămăseseră cu ce au strâns. Cum își lăsaseră inima să vibreze la fiecare context, cum luptaseră sau se lăsaseră copleșite de angoasele lumii acesteia, toate se vedeau acum în privirea lor, în fiecare gest și cuvânt al lor...

Dar eu? În cele zece zile trecute cu bune și rele, cu căldură și frig, oboseală și odihnă, foame, praf, alteori cu prea mult confort, îmi vedeam limitele mult prea mici, entuziasmându-mă la frumos, dar pierzându-mi cumpătul la un cuvânt mai greu... cu răbdarea gata să erupă ca un vulcan sub presiune, cu greu empatizând cu nevoile altuia când trebuia să le pun în balanță cu ale mele... eu ce lăsam să cadă în cufărul inimii de-a lungul vieții?

Ce voi găsi în el la final de drum, când mă voi uita să văd ce-am strâns?

Tu știi să iubești?

Femeile sunt un ocean de iubire!

Femeile iubesc copilul din ele, pentru că asta le dă aripi să zboare pe tărâmurile nebănuite.

Femeile iubesc ploaia, pentru că o pot simți pe fața lor ca o mângâiere blândă a Cerului plângând.

Femeile iubesc cuvintele, pentru că ele le ating sufletul.

Femeile iubesc sufletul, pentru

că el este nemuritor, venit din El și întorcându-se în El.

Femeile iubesc apusul, pentru că atunci când îl privesc se scufundă în adâncurile Cerului.

Epilog

Să ne imaginăm că suntem în Eden și, de undeva de sus, îl privim pe Adam, singur în Grădină, și urmărim tot ceea ce face el: cum se plimbă, cum descoperă, cum `inventează` numele animalelor. Simte bucuria prezenței Creatorului, dar pentru prima dată simte ceva mai deosebit... din tot ce exista până atunci, din toată creația, pentru el nu s-a găsit nimic potrivit. Lângă noi e și Dumnezeu, care se uită cu mare băgare de seamă. Încearcă să găsească o soluție și, pe masa Lui de lucru, unde a creat tot universul, pune o bucată de lut. Cu modelul lui Adam în gând, cu stăruință, multă dibăcie și un infinit talent ajunge la forma cea mai potrivită. Dar ceva lipsea... era incomplet... trebuia să fie autentic și totuși să fie `perechea` omului. Și fără să-L înțelegem, cu un zâmbet satisfăcător, trimite un somn adânc peste Adam, asemenea unei anestezii. Se pregătește: își pune mănușile chirurgicale, ia cel mai ascuțit bisturiu din trusă și, cu foarte mare atenție, extrage una dintre coastele `pacientului`. Închide rana realizând suturi rapide și elegante, apoi ia coasta și, precum o piesă de puzzle, o potrivește perfect formei din lut. Suflă duh de viață și ia naștere EA. Cine este ea? Ajutorul cel mai potrivit pentru om! Mai mult de atât, înseamnă o nouă suflare de **viață** (Eva) pentru Adam.

Liliana Ghiurțu

Femeile iubesc tăcerea, pentru că este o comoară ce merită prețuită.

Femeile iubesc ființa, viața, pentru că ea vine din inima și gândul Creatorului.

Femeile iubesc zăpada, pentru că ea ascunde stele reci ce se topesc în palma lor.

Femeile iubesc primăvara, pentru că ea se strecoară ușor în suflet și-l umple de parfumul florilor plâpânde.

Femeile da, iubesc primăvara, pentru că atunci parcă totul prinde din nou viață, atunci sufletul lor primește și dăruiește iubire, atunci au tot ce și-au putut dori vreodată de la Viață!

„Iubirea e din Dumnezeu, pentru că El este iubire”.

Tu știi să iubești?

Oana Iavni

Acum mă adresez vouă, tuturor femeilor ale căror chip și formă au fost în inima Creatorului pe parcursul modelării Evei. Nu uitați de cine am fost create și cu ce scop. Nu, scopul nu e să ne îndreptăm toată atenția către Adamii noștri, ci e să fim deplin dedicate Lui și profund recunoscătoare pentru că a făcut din noi ceva mai mult decât o simplă creație... noi suntem cu adevărat cireașa de pe tort a Creației Lui.

Iar vouă, fii ai lui Adam, știu că vi se dau multe sfaturi: cum să prețuiți Evele, cum să le alinați, cum să le mulțumiți, dar ceea ce vă îndemn eu e să veniți cu smerenie înaintea Domnului și să-l mulțumiți pentru că în înțelepciunea Lui a știu exact ce vă trebuie!

Să fiți iubite!!!

Echipa de redacție

Redactor coordonator: Mihai Ghiurțu | **Secretar de redacție:** Silvia Cojocariu
Redactori: Irina Beschieriu, Patricia Krișan, Emil Juverdeanu, Ștefan Mihai, Mariana Pricope
Corectori: Oana Bilan, Ada Dumitriu, Dana Lungu
Colaboratori: Ioana Boancă, Diana Clim, Costel Cozorici, Raluca Damian, Diana Lazăr, Geanina Gheorghiu, Cristi Lucaci
Tehnoredactor coordonator: Daniel Bosîncianu
Tehnoredactori: Bogdan Bosîncianu, Silviu Bulgaru

Echipa de serviciu:

Patricia Krișan – responsabil de număr
Oana Bilan – corector,
Bogdan Bosîncianu – tehnoredactor,
Mariana Pricope – revizor

grauntedemustar@yahoo.com